

HuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFi

Hungária fiataljai Ifjúsági rovat

Rakd el a HUFI minden számát úgy, hogy - mint kis „könyvecske” - a kezed ügyében legyen.
A néprajz, néptánc, cserkészélet gyöngyszemeit gyűjtögetjük számodra!

Zólyomi Kati interjúja:

KIT ISMERTÜNK MEG? - péntek, március 11 -

Olyan erdélyi magyart, aki - józan ártatlanságából kiindulva - szó szerint az egyik világmentővé lett. Legalábbis a világ egy részének enyhítőjévé. Fegyverei az ember iránti őszinte szeretet, a kegyelem, az Istenhit, az önzetlenség. S higgye el mindenki, hogy nem paplétéből fakad ennyi irgalom, hanem tiszta, csupasz emberiségéből. Ahogy ő maga is kifejezte, neki az adatott, hogy észrevehette: Istenünk ilyen megbízással látta el.

Böjte Csaba olyan, mint Te meg én. Ember, fiatal, egészséges, de sokkal határozottabb. Talán legnagyobb erénye a félelmei legyőzésében rejlik. Célja? Ki van találva előtte, akár szerte az egész világon. Csakhogy ő Erdélyben született s él, tehát ott végzi megbízását. Így van mindnyájunkkal. A különbséget a misszióknak elfogadása szabhatja csak meg.

A déli tizenkét óra melegében, a Fóthy család floridai házában megismertem Csaba testvért. Többen jeleztünk meg, hogy fogadjuk, kérdezzünk tőle, megosszuk az ebédet, de a szívünk mélyét is...

Koradélután félrevonultunk ketten. Csaba testvér kb. 170 cm magas, vaskos, kedves férfi, enyhén őszes

a rövidre nyírt haja, kis, kék szemei szikráznak, szemlélnék, örvendenek mindennek, mindenkinek. Bekapcsoltam kis magnómat, s egy pohár bor, egy pohár hideg sör mellett meghallgattam új magyar testvérünk szavait, anekdotáit, minden beállítottság nélküli átszellemülését vehettem észre, míg válaszolgtattam kérdéseimre, míg elmesélte, hogy kezdődött akciója, az erdélyi Szent Ferenc Alapítvány egyre szétterjedőbb munkája.

A pálmafa alatt b.-j. ülve: Fóthy házigaárdák, szerző, Jeffrey Szofi; állva: Karda Robi munkatárs, Benedekné Marika, Lomniczy Józsi, Csaba testvér, Képiró Magdi, Haynalné Kesserű Zsuzsó, Wagner Gabi, Szabó Eva
Fotó Képiró

Csaba testvér: 1959. január 22-én születtem Kolozsváron, Böjte Csabának hívnak szüleim után. Édesapám 56-os elitelt volt, verseket írt, bezárták, 7 évet kapott, négy és felet leült, meghalt, és akkor Csikszeredába kerültem s ott nőttem fel. Ezért nagyon sokszor azt mondom: csiki vagyok!

ZK: Vannak testvéreid?

CST: Igen, van egy húgom, ketten vagyunk, Édesanyám nem ment férjhez még egyszer. Igazából úgy volt, hogy én ifjúsági lelkész voltam Erdélyben, nagyon sokat foglalkoztam a fiatalokkal...

ZK: Hogy közeledtél a hithez, a valláshoz, mikor lett belőled ifjúsági lelkész?

CST: Ugye rengeteg probléma, nehézség volt a kommunista időben Erdélyben, s ha az ember a rosszal, a helytelen dolgokkal találkozik, akkor három választási lehetősége van: az egyik az, hogy fogja magát és odébbáll, bepakol a hátizsákba - és elmegy. Nagyon sokan Erdélyben ezt választották, emigráltak, elmentek külföldre, máshova. A másik lehetőség az, hogy az ember a fejét a homokba dugja, s úgy tesz, mintha minden rendben volna, hátha majd magától megoldódik, vagy ilyesmi. Sajnos van, aki az alkoholba

menekül vagy más butaságba, tehát erre is nagyon sok példa volt Erdélyben. Én tudtam, hogy igazából baj van, gond van - de azt meg is kellene oldani! Azt gondolom, hogy akkor a legmértőbb dolog, ha az ember ilyenkor talán munkaruhát vesz magára, seprű-lapát, és hát nekilát takarítani. Kicsinél éreztem magamat a feladathoz, és akkor volt, hogy tudatosan kerestem társat magam mellé, akivel talán együtt könnyebb lenne az erdélyi magyarság nagy szekerét egy kicsit meglökni valamilyen irányban, előre...

ZK: Te már a kommunista világban születted, tehát nem is ismertél más magyarságot Erdélyben, mint ezt...

CST: Hát igen, az volt körülöttem, s nagyon hamar rájöttem - úgy huszonegy-huszonegy évesen -, hogy a legjobb partner vagy társ az az Úristen lenne, hiszen neki is fáj az, hogy valami rendetlen, hogy az emberek össze-vissza hazugságban élnek, és én úgy éreztem, hogy az Isten szeretne ezen változtatni...

ZK: Ezt magadtól vetted észre, vagy volt valaki körülötted, közvetlen közeledben, aki megadta a jelet, hogy ez az út?

CST: Hát nem mondhatnám azt, hogy volt egy valaki, aki engem így tanítgató, hanem nagyon sokat olvastam, és olvasmányaimból, kereséseimből jutottam odáig, hogy igenis, szeretnék valamit tenni népemért, nemzetemért! Úgy éreztem, hogy ehhez a legalkalmasabb út a papság, a szerzetes papság, mert ha már egyszer az ember nekiáll ennek a szekernek, hát álljon neki teljes szívvel! Akkor 82-ben jelentkeztem a rendben...

ZK: Milyen középiskolát végeztél? Magyar-

Havi „HUFImondat”:

Érdekes: Azok a legalkalmasabb felfogások, amelyeknek sikerült megmaradniuk. Mindegy mennyire kétes is az eredetük. (Nietzsche aforizmákból)

Olvasunk... és gondolkozunk:

Tegnap megint megváltozott a világ... de mára is akad boldogság!

Határozottan már nem úgy van most, mint régen... csak mi maradunk meg, emberek, átállunk a változások egyre sebesebb vágányára, elfogadjuk az elfogadható, és minden lehetőséget megteszünk legalább a hirtelen elmúlás ellen. Ez a mindennapi parányi kockázatunk, avagy annak elismerése, hogy semmi sem lesz olyan, mint tegnap volt; hogy ma arra ébredünk, hogy ezek haltak meg; hogy talán egynéhányan döbbsenek csak rá, hogy azért vagyunk, hogy jó gyorsan, lelkiismeretesen, hagyjuk magunk után valamennyit.

Tegnap még nem ismertem **Böjte Csabát**, az őt Európa gyermekeinek papját, sem kedves munkatársát, Robit. Tegnap még nem volt földrengés és cunami Japánban, tegnap még előző tengelyén forgott a földgömb, most már viszont jó pár centivel arrébb... Japán pedig két és fél métert csúszott el a helyéről. Tegnap még nem is sejtettem, hogy ismeretlen ferdeszeműekért fog fájni a szívem, irgalmatlanul. Tegnap még azt sem tudtam, hogy **mára is akad boldogság!**

Mi itt, Buenos Airesben, még tegnap az elmúlni nem akaró nyári melegért sopánkodtunk. Később, a váratlan eső után, a déli széllel hirtelen beköszöntött hozzánk az őszi hideg, azonban nem remeg a föld alattunk, és nem csap ránk egy bestiális hullám, amely elsöpri az apró vagyontunkat, szeretteinkkel együtt. Talán mégis jól nevezték el ezt a mi városunkat a „jó levegők városának”. Talán az sem volt véletlen, hogy a Jóisten misszióval bízott meg minket. Semmi sem biztos, de minden világos. Ébren vagyunk, folytatjuk, mindig egy kis lépéssel tovább, amerre a sors által már meg van írva. Mozog a világ, a mi kis szórvány magyar térképünk is! Hányszor tapasztaltuk ezt már!

A magyar otthonaink, menedékhelyeink is mozognak. Házbontás volt a Buenos Aires-i magyar **Református Egyház** szép kis palotájában. Habár igen sok alkalomkor jártam a Freire utcán, Istentiszteletre jelentem csak meg. Egész eddig nem volt esélyem egy körülszemlélő

szétnézésre, csak most, a búcsúzás előtti hangulatban fedeztem fel a szebbnél-szebb termeket, a magasztos kandallót, a romantikus erkélyeket, a recsegő fából faragott lépcsőket-díszeket, a vitrók és csillárok múlt pompáról tanúskodó néma beszédét. Bambán néztem magam köré. Kérdéseimre a válaszok elmosódtak az enyhén dohos, múlttal megpakolt illatok hangjában. Szólt hozzám minden márvány, faragás, képeret, üres polc, és az eltelt idők álmairól rajzoltak freskót a kongón kiürített termék falaira. Már sok hívő ember halt meg, elfelejtődnek az álmaik is, elgyengül az eredeti erő, a gyülekezet is kisebb, szerényebb helyre szorul. Mélyen elgondolkoztatott ez a költözködés. A szorgalmas csomagoló asszonyok-férfiak látta súlyt nyomott a melleme. Teljes mértékben elszomorító látvány volt számomra. Mégegy búcsú, mégegy átigazodás. De **holnapra is akad majd boldogság!**

Íme nincs negyvennyolc órája, hogy a föld panasza megrázta a világot... S ezzel is így van: élni kell, újjáépíteni a pusztulás romjából. Már a híradóban más hírekkel végítve közvetítik a nagy japán tragédiát... Mint mindig, elszivárogo a láрма, lecsillapodik az aggódás, s míg a keleti szigetország megpróbálja összeszedni maradékait, visszaállítandó a kétségbeesésből, a leírhatatlan veszteség után - a világ továbblép, sajnos, a legtöbb-ször úgy, mintha e romok csak a múlt fényképeként maradnának meg. Mintha régen történt volna. Elképesztő, de ez a túlélés egyetlen titka. Bár mindnyájan befogadnánk imánkba, gondolatainkba az új károsultakat, a földünk új halott gyermekei emlékét! Bár ne kérdeznénk retorikusan: miért? Bár megértenénk, hogy hozzájárultunk ehhez is, mint mindenhez! Bár ez is, mint sok más esemény, ráébredésünk minket létezésünk apróságára! Milyen szerencsések vagyunk!

Holnapra is akad még boldogság!

Zólyomi Kati

román vagy román iskolát?

CST: Hát voltak magyar osztályok is, úgy tíz osztályt magyarul végeztem és talán az utolsó kettőt románul. De nem volt akkor vallásos oktatás Romániában, tehát csak egyféle iskola volt. Én a csikszeredai általános iskolába jártam. Amikor kikerültem a teológiáról...

ZK: Hol végeztél teológiát?

CST: Gyulafehérváron, s akkor kineveztek ifjúsági lelkésznek és... (hosszan elgondolkozik) akkor igazából két nagy nehéz probléma volt 89 után, ami megfogalmazódott. Egyfelől nagyon sokan azt mondták, hogy Romániában semmit sem lehet, semmit sem érdemes csinálni, mert úgysem fogják engedni... Másfelől pedig azt mondták, hogy a mai fiatalok úgysem képesek semmit önállóan, összefogottan véghez vinni, és én úgy éreztem, hogy a fiatalokban az időseknek ez a bizalmatlansága gyökeret vert. Nagyon is úgy érez-

tem, hogy muszáj lenne valamit csinálni együtt, közösen, hogy a fiatalokat meggyőzzük arról, hogy igenis képesek vagyunk mi, meg hogy lehet Romániában is szép dolgokat csinálni!

ZK: Akkor még laikusként kezdted?

CST: Nem, hát akkor már felszentelt pap voltam... Erdélyben, Gyulafehérváron van egyetlen magyarnyelvű teológia, és mindenki ott végzett s ott végzi még a mai napig is...

ZK: Szóval együtt ment az egyetem és a szeminárium is...

CST: Igen. Az egy zárt intézmény, ott csak ez van, tehát az embert csak a teológiára készítik...

ZK: Ettől még nem lesz pap az ember... (nevetünk)

CST: De igen!

ZK: Ez a kérdés! Itt Argentínában lehetsz teológus anélkül, hogy pap legyél...

Folyt. a 2. oldalon

BEINDULT A BUENOS AIRES-I MAGYAR ÉLET!

1 - Cserkészvezetői találkozó

Február 26-án óriási nyüzsgés rázta fel a Gorondiék San Isidró-i kertjében a lombos fák nyugalmát. Esteledésre egy harminctagú vidám, zajos cserkészvezetői csoport jött össze. A KÖRS által szervezett évnyitó találkozóra megjelent (két elutazott kivételével) az összes aktív fiú- s lányvezető. Kellemes meleg volt, s míg ropogott a tűz a *parrillá*-n, és még csak sejteni lehetett a füst illatával vegyítve a finom húsdarabokét is, elfogyott sok kis tál körözött, sajtos keverék, keksz, kenyérke és friss ital. Az emberek beszélgettek, hol az elmúlt jubítáborból fel-felbukkanó anekdotáikról, hol a nyaralásuk élményeiről, munkáról, egyetemről... Kis csoportokat lehetett látni szanaszét, fa alatt, a verandán, a fűben ülve. Egyhamar hívogató sípszó és új népijáték-népdalantiták kezdődött. Valódi élvezet volt látni a hatalmas emberkört a park közepén. Vagy fél óra után vicces csoportjáték következett. Mire a test lazább lett, a lélek is, ész is kivonta magát a napi hajsza nyomásából, készen álltunk a foglalkozásra: csoportokra beosztva, cserkész témakörű, illetve vezetési taktikákról-gondokról szóló kérdésekre válaszoltunk. Később - ezek felolvasása után - megvittattuk álláspontjainkat, és átszemléltük az előttünk álló cserkésztáborra kidolgozott programvázlatokat. Ez alatt kész is lett a vacsora, s elfogyasztása után várt ránk a megrakott táborújs is.

Rég élveztem ennyire egy táborújsat! Olyan hangulatos, szellemes és egyszerű volt! Kellemes volt körülülni, kizárólag vezetők, csak olyan emberek, akik valóban felfogják a cserkészéletet! Ahol minden magától érthető, s még az egymásközi szemrebbenéseket is képesek érzékelni. A hagyományos „jó munkát”-kimondó kézrázás után még a legtöbben maradtak, míg aztán lassan csak kezdtek elbúcsúzni. Azonban egy nyolcas csoportka fel sem állt a tűz mellől, és kezdődött a megszokott ráadás. Ez egyszerűen tökéletes volt! Mélyen szántó beszélgetés, halk éneklés, nevetés, barátság.

Az utána következő napokban számos e-mailt kaptunk a résztvevőktől, amelyekben irtó kedvesszavakkal hálálták meg azt, amit nem megköszönni, hanem élvezni kell.

Mert ez így kell legyen! - Nagyon szívesen!

2 - ZIK tanári összejövetel

Szombat délre, március ötödikére volt kitűzve. Az idén is egy patyolat tisztára átfestett, még üres iskola fogadott minket. Lényeges változásokat kellett átbeszélni. A csoportok újabb, tanulásra-tanításra hasznosabb felosztását, az idősebb, senior diákok számára kigondolt módszerek és tantárgyak-vizsgák beiktatását, az órák, a tanárok lehetősége szerinti minél praktikusabb beosztását, az új ötletek megfontolását...

Sosem volt egyszerű egy év-beindítás sem, most is kisebb-nagyobb megoldandókkal jelentkezett, de változatlan jóindulatban, vidámságban! Van új óvodás, új tanerő is akad, és a magyar nyelv tanítása jelenleg a legfontosabb. Folytatódnak a felnőtt csoportok, a tanári kar havonta egyszeri továbbképzése, és természetesen a még magyarul nem beszélő gyerekek komoly oktatása. Az eredményre viszont türelmesen várni kell. Közben, szerencsére, a cserkészfoglalkozás és a táncszereplés munkája is erősen hozzásegít. Habár e két utolsónál nincs külön nyelvtanítás, mégis magyarul működik, a népdaléneklés helyettesíthetetlen alátámasztásával.

Megemlékeztünk négy drága ösztöndíjas lányunkról is, akik a velencei farsang után éppen Bécs és Pozsony járták be hétvégi kiruccanásukért, mert a hétköznapjaik a Balassi Bálint intézet falai közt zajlanak és tanulással, órahallgatással telnek el.

3 - Első ZIK-nap

Március 12-e, reggeli 10 óra. Ha a csattanóval kezdem, hadd mondjam ki boldogan: r e m e k volt! Mindenki, de mindenki megjelent! Ez annyira lélekemelő, a tanárnak is, de főleg a gyerekeknek! Kedvet keltő, buzdító a „tömeg” látta. Mosolygott mindenki... Sok picike fejecske ágaskodott, sok nagyobbacska rohangu, és hála a Jóistennek sok serdülő álmos, de mégis derűs arccskája figyelte a friss fejleményeket. Csaba testvér szép főhásza után bemutatkozás és hirdetőnivalók követték egymást. A tavaly végzett Meggy-csoport egyes lányai beállnak az óvodába segíteni, s nem egy újabb tanár is van, szóval már előre élvezni az ember a minden szombatra jutó kis sikert! Már délfelé, az utolsó órában Csaba testvér és kísérelője belátogattak a Gesztenyékhez is (seniorok, 15-16 évesek osztálya), ahol igen kedvesen elmesélték az Alapítványt előrehajtó titkot, vagyis maga az élet egyik titkát. Konkrétan ez esetben ezt a fogalmat morzsoltuk át: nem kell félni az előttünk emelkedő „falaktól”, hanem nyugodtan elfogadni, hogy szembe kell állnunk velük, és a szépért-jóért, ami mögöttük vár ránk mindent megtenni, hitben, hogy át-mászhassunk az akadályokon. Mindig ott áll előttünk a megoldás, ha igazán örvendünk az élet minden pillanatának.

4 - Az első hivatalos regös-próba hangulata

Péntek, március 11, 19 óra. Füllesztő meleg. Nedvesség. Sötét, vihar előtti felhők az égen. Sok táncoslábú gyülekezik a cserkészházunk mellett. Megszólal a zene, a nagyjából kipihent izmok befogadják a várt mozgást, s egy tudatos bemelegítő után robban a tánclelés, az ének, izzadnak a hálás testek a számukra legszebb népiritus felfelé fokozódó ütemére. Szászcsávás (Küküllőmente) és Észak-Mezőség (Palatka) van soron. Az edzés végére már nem is érződik a nyári kimaradás. Az évre kitűzött célok átbeszélése után a társaság kamaratagozata hajnalig folytatta a szenvedélyét. Így van ez mindig!

5 - A cserkészek is elindultak...

Március 12. Déli 13 óra. Akadályversenyszerű szabadterei programmal kezdődött az első foglalkozás. Mind együtt, a lánycsapat és a fiúk, így „ünnepelte” meg az ismét-találkozást! Az egyenruhákön tündököltek a Jubítábor frissen felvarrt, új jelvényei, több kiscserkész-jelölt, új örsvezetők, és a már lassan tapasztalt, de még nagyon fiatal vezetői gárda remek képet mutatott a sok megjelent szülő előtt. Megint lobogtak a zászlók a magasban, és nem zavarta meg semmi ezt a hangulatot, még a - később - szakadó eső sem. Igazán szép, tartalmas és élménydús évet kívánunk innen, a HUFIBól!

Folyt. a 4. oldalon

KIT ISMERTÜNK MEG?

CST: Nem, hát ott minálunk ez nem volt... Az egy kommunista, ateista világ volt, és egy nagyon más világban éltünk... S mikor az ember elment teológiát tanulni, mindjárt megkeresték-felkeresték és próbálták meggyőzni ideológiailag, hogy milyen nagy butaság, hogy saját magát „élve eltemeti”... Tehát fizikai erőszakot nem alkalmaztak, de ilyen verbális vagy ilyen fél-pszichológiai erőszakot igen!

ZK: Kik végezték ezt ellenetek?

CST: Az akkori kommunista rendszernek az agitátorai... de hát mi nem vettük ezt annyira komolyan, jól elvultunk... (mosolyog)

ZK: Csak magyarok voltak akkor ott?

CST: Az úgy van, hogy a Gyulafehérvári Egyházban - mert Erdélyben négy egyházmegye van, és vannak Bánátban szászok is, meg bulgárok, csehek is, tehát voltak moldvai csángó fiúk is - harmincan kezdtük s abból huszonnégyet szenteltek fel.

ZK: Csaba, melyik volt az első megfigyelésed, amikor ideérteztél hozzánk?

CST: Kedves házigazdánk [Fóthy István] és Józsi bácsi [Lomniczy] ment ki értünk... Már itt azt mondta, hogy mivel jól kiizzadtunk, itt van a medence és hát fürdünk meg... Hát ilyen értelemben nagyon kedves volt minden... Déván, Erdélyben mínusz 19 fok volt, amikor elindultunk, nagykabátal, mindenestül, és mikor ide megérteztünk egy kellemes medence fogadott, úgyhogy, hogy mondjam: könnyű volt átállni.

ZK: Tudtál-e valamit rólunk?

CST: Én mindig is úgy éreztem, hogy a szórvány milyen fontos... Én Erdélyben világeletemben mindig a szórvány területeken dolgoztam, legtöbb gyerekünk a szórványból van, tehát ilyen értelemben nagyon érzékeny vagyok arra, hogy egy anyatestről, egy közösségről leszakított résznek milyen nehézségei vannak. Ebből kifolyólag bárhova hívtak engem: Ukrajnából, Kárpátaljaból, Vajdaságból a szórványban élő magyarok, mindig elmentem, vállaltam a küldetést, és így jutottam ki [Észak-] Amerikába, Ausztráliába is.

ZK: Hogy kezdődtek ezek a meghívások, hogyan terjedt el a híre a munkádnak?

CST: Én azt gondolom, hogy ezeknek a meghívásoknak kettős célja is van. Egyfelől gondolom kíváncsiak arra, hogy mit csinálnak, s hogy csináljuk, másfelől meg azt gondolom, hogy ilyenkor nagyobbjében normális meghívni valakit az olyan közösségben, ahol nincs pap, mint nálatok.

ZK: Hogy tudtak rólad az emberek, hogy elkezdjenek meghívni hozzájuk...?

CST: Azt hiszem, hogy a média hozzásegített...

ZK: Honlapodon keresztül is...

CST: Hát nem csak onnan! Nagyon nehéz ezt meghatározni, az emberek ismerik egymást, és annyi gyerekünk van! Jelenleg kétezer kétszáz, és hát már nehéz titokban végezni ennyi gyerek nevelését...

ZK: Déván van az akció, az Alapítvány központja?

CST: Igen. Én 92-ben kerültem Dévára.

Folyt. az 1. oldalról

Volt egy romos ferences kolostor... 48-ban államosították és 72-ben egy óriási árvíz annyira tönkretette, hogy azóta üresen állt. Amúgy akkoriban Erdélyben nem működhetek hivatalosan a szerzetesek, és amikor oda kerültem az előjáróm azt mondta, hogy a szíve vágya az, hogy ezt az épületet megmentsem, hogy ne dőljön össze. Akkor én elkezdtem ott forgoskodni, bár persze a román állam csak tíz évvel később adta vissza hivatalosan, tehát a kezdetén igazából „csak” levertük a lakatot és bementünk az épületbe... Ez amolyan illegális dolog volt, és döbbenetes volt nekem látni, hogy az épület előtt ott vannak a gyerekek, és az ember mise után mondja: „az Úr legyen veletek és járjatok békében” - és ott ül a gyerek a földön, és... Akkor azt mondja neki az ember: hát gyere föl és ebédeljél, mert mindig jut egy tál leves...

ZK: Magyar, román, bolgár, cigánygyerekek?

CST: Hát igen, hát ezek a szegény gyerekek! Az az igazság, hogy nem mindig tartják a „pedigréjüket”, (imádom ezt a kifejezést, ZK.)

ZK: Magyar gyerekekről beszélünk?

CST: Ezek a gyerekek általában mind románul beszélnek. Mármost, ennek ellenére Erdélyben nagyon sok nagyapa, nagyanya, tata magyar származású. Viszont nem mindig tartják az identitásukat, s a mindennapi kenyérgondok megörlik ezt az érzést... Emlékszem, hogy ezek az első gyerekek feljöttek, és a szakács azt mondta, hogy „bűdösek”. Hát mondtam: akkor menjen s zuha-

nyozzon le! Kerítettünk nekik egy szép kis fürdőnadrágot, egy pólót meg ilyeneket...

ZK: Arva gyerekek voltak?

CST: Ha valaki odahaza nem kapja meg azt, amire szüksége van, akkor inkább az utcán él... Tehát elzúllott szülők, szét-hullott családok, külföldön élő emberek, szóval ilyenek gyerekei... Na most az a baj, hogy nagyon sokszor egy-egy ember úgy nő fel, hogy nem készül fel az apai-anyai hivatásra, és akkor úgy lesz neki gyereke, talán sok is, de nem képes megoldani a szülői funkcióit, és ilyenkor a gyerek könnyen elsodródik mellőle... Az első gyerekek így kerültek énhozzám...

ZK: Emlékszel, gondolom, hány gyerek volt?

CST: Hát kettő-három volt az elején, s szépen lezuhanyoztak, leültek...

ZK: Hány évesek voltak?

CST: Úgy hat-nyolc, ilyesmik... kicsik, persze, s hát olyan szépen viselkedtek... Valahogy úgy van, nem tudom, mint mikor az ember kirak a madaraknak egyszer-kétszer morzsát, s utána azok odaszoknak, s aztán mindig ott vannak, nem? Valahogy így volt a gyerekekkel is, tehát hogy nem kellett őket oda édesgetni, hanem már el sem lehetett zavarni onnan...

ZK: Sőt, ők már el is mesélték a többinek, hogy „gyere, mert adnak enni”...?

CST: Hát igen, s akkor nyáron szerveztünk egy tábor... Ez egy hihetetlen élmény volt nekem is, hiszen mindenkiben van egy előítélet az ilyen gyerekekkel szemben, bennem is volt...

(Folytatjuk)

SZÉP ÉLETV, CSERKÉSZÉLETV

A lányok utóhangja a brazíliai Jubitáborhoz:

PAX TING ALTÁBOR

Altábori
csatakiállításunk:

Magyar cserkészlet
100 év történet
Jubi táborban,
leányok a sátorban
Pax Ting mi vagyunk
Táborban is
ragyogunk!
PAX TING!

b.-j.: a htpk és a tpk

Fekete Nuñez Diana és Lajtaváry Zsú:

Idén alulírottak ketten együtt vezették a dél-amerikai jubitábor leányaltáborát: **Fekete Nuñez Diana** mint altáborparancsnok

és **Lajtaváry Zsú** mint parancsnok helyettes.

A többi lányvezető segítségével (Fekete Nuñez Caroline, Bester Alexandra, Birczak Paty, Kiss Eti, Szentiványi Juci, Mihályfy Kinga, Jeffrey Viki, Lomniczy Meli, Mihályfy Juli, Papp Titi, Földes Fruzszi) egy nagyon kellemes altábori hangulat alakult ki.

Testvéri szeretet

Vezetők

Nehéz volt eleinte. 32 tag volt, sokan nem ismerték egymást. Voltak német, brazil, argentin, chilei eredetű lányok. Sokat kellett építkezni a nagy melegben, zuhogó eső alatt árkot ásni, de végül is egy szép, összetartó csoport alakult ki.

Mivel volt a táborhelyen bőven fa sokat tudunk építkezni, ami a lányok számára kicsit nehezebb, mint a fiúknak, de mégis tökéletes és kényelmes őrsi körleteket készített minden őrs. Mindegyiknek volt hátizsák- és cipőtartó egy óriási ponyva alatt, latrina, zuhany, mosdó, ebédlő és csajkaszáktartó.

Altáborunk jelvénye egy virág volt. Minden lány készített egyet „goma eva”-ból és gombokkal. Egy virág sem volt olyan, mint a másik: minden jelvénynek megvolt a saját stílusa, és büszkén hordtuk a nyakkendőnkön.

Sok közös program is volt a fiúkkal és a programtörzsszel. A vezetők nagyon élvezték, amikor a programtörzs készített nekünk programot mert egy pár órára elfelejthettük, hogy vezetők vagyunk, és mi is tagokként beleélhettük

magunkat. Volt tutajépítés és verseny a Farkas tónál, rohampálya, népijáték, cserkészvetélkedő. A fiúaltábor jött egy este vacsorázni hozzánk de az eső miatt teljesen megváltozott a menü. Minden őrs kellett volna készítsen a paprikás krumpli nyersanyagából különböző nemzetiségű ételeket.

A végén az őrsi főzésből egy közös főzés lett a ponyva alatt, a kedves fiúvezetők ástak egy másik ponyva alatt egy óriási tűzhelyet, amire egy szintén óriási lábost tettünk. Amikor végre forrt a víz mindent beledobtunk (húst, krumplit, sárgarépát, hagymát). A tagok egy kicsit kételkedtek abban, hogy vajon ez a vacsora finom lesz-e, de mi tudtuk, hogy nagyon jó lesz. És nem tévedtünk. Egy másik este pedig mi mentünk a fiúhoz. Ott tényleg őrsi főzés volt. Nyáron süttünk szalonát és mindenféle zöldséget hozzá. Mikor már kezdett sötétedni, szépen kivilágították nekünk az utat gyertyákkal, és szépet énekeltek nekünk. De a legszebb az volt, hogy tűzijátékokkal búcsúztak el tőlünk!

Nagyon nagy élmény volt számunkra vezetőként részt venni a jubitáborban és segíteni a szervezésben. Voltak nehéz pillanatok is és néha fárasztó volt - de a vég gondolat az mindig ugyanaz: **Megéri!**

Jó munkát!

Építmények

60 Éves Cserkészjubileum Caracasban

A venezuelai magyar cserkészlet 2010-ben ünnepelte 60 éves fennállását. A jubileumi év első eseménye a 2010-ben megtartott Jubileumi táborunk volt, amely márc. 27-én kezdődött a 11 sz. Szent István és 35. sz. Szent Erzsébet csapatokkal. Festői szép helyen táboroztunk, Caracastól kb. 20 km-re a hegyek között egy mesterséges tó partján. Oda csatlakoztak a Ráskai Lea felnőtt csapat tagjai és a régi cserkészek márc. 31-től a tábor végéig, április 3-ig. Minden altáborban mozgalmas programok tették változatosabbá a napot, persze sok volt a visszaemlékezés múltunk kiemelkedő eseményeire. De a legfontosabb a baráti találkozók volt, sokan régen, vagy nagyon ritkán találkoznak, annak ellenére, hogy itt élnek. **Kárpáti Anikó**, már nagymama, Észak-Amerikából érkezett erre az alkalomra, és sokan a távollévők közül írásban küldték üzeneteiket.

A 60 év alatt, beleszámítva a maiakat, kb. 470 cserkész volt tagja csapatainknak. Ezekből sajnos több mint 20-an a másvilágra költöztek, és nagyon sokan elvándoroltak más országokba, egy páran vissza Magyarországra illetve Európába, Észak-Amerikába, (**Baltházár Mártiék** pedig Argentínába!).

A fiatalok csodálkozva szemléltek a sok egyenruhás, 25-től 70 éven felüli felnőttet, több papát, mamát, nagymamát, akik vidáman nótáznak, sorakoznak, előadásokat hallgatnak és több népijátékot tudnak, mint ők... A tábori konyha, **Udvaros Gábor** f.cs. és társai gondoskodtak arról, hogy a 65-75 résztvevő naponta háromszor étkezhesen.

A zárótáborötzet **Müller Carlitos** és **Nyisztor Babszi** cst.-ek vezették kitűnő szakértelemmel. Sok tréfa, nóta után alulírott, körzeti parancsnok méltatta a 60 év fontosságát, és kérte a jelenlévőket, hogy együtt, összefogva, folytassák a munkát, hogy még több évig lehessen (most már „magyar származású”) cserkészlet Caracasban. A „szellő zúg távol” búcsúdalt meghatottan énekelte 80 cserkész.

A második jubileumi megemlékezést idén, 2011. január 22-én tartottuk, egy cserkésznap keretében, a Magyar Házban. Erre az alkalomra meghívtuk **Dr. Vajtay Istvánt**, a KMCSSZ egyik régről ismert, kedves vezetőjét, aki jan. 20-án érkezett Észak-Amerikából. Ünnepléses zászlófelvonással nyitotta **Friedlander György** cspk. a programot. Jelszót Teleki Páltól vette:

„A cserkészlet nem egyesület, hanem egy bensőnkől fakadó és a benne résztvevőknek, akik belső meggyőződésből fogadalmat tettek, közös érzésen alapuló mozgalma, de nem is mozgalom, hanem inkább **élete.**”

Közös játékok és forgószínpad kiképzéssel haladt a reggel. Ugyanakkor a konyhában ügyes szakácsaink: **Udvaros Gábor**, **Marton Attila** és **Viermané Yoli** készítették a finom paprikás krumplit ebédre, amit vidáman el is fogyasztottuk.

Du. 2-re érkezett a Ráskai felnőtt cs.cs., a Roverek, a többi felnőtt

cserkész és a vendégek. Nagy örömmükre betoppant Magyarországra költözött barátnőnk, **Diegoné Fedor Aliz** is.

A régi fényképek vetítésével indult a délután. Ezt **Marton Attilának** köszönhetjük, aki számítógépében összegyűjtött sok ezer képéből készített válogatást. Nagy élvezettel idézhettük fel a sok szép emléket, és örömmel látuk látogatóinkat, sok eltávozott barátunkat, magunkat fiatalabban a számtalan felejthetetlen, régi esemény során. Óriási siker volt.

4 órakor kezdődött a megemlékező ünnepség. Felkértük a jelenlévő alapító tagokat és volt csapatparancsnokokat, hogy álljanak fel a színpadra. Bemutattuk őket a mai cserkészeknek, és vastappsal köszöntük meg nekik nemcsak azt, hogy akkor megkezdtek ill. folytatták a cserkész munkát, hanem azt is, hogy az elmúlt 60 évben ki jobban, ki kevésbé kivette részét a magyar kolónia fenntartásában.

Következett **Friedlander Gyuri** cspk. köszönete a Fenntartó Testület és a szülőknél, kiemelve hozzájárulásukat és támogatásukat a csapatok életéhez.

Bemutattuk a közönségnek **Dr. Vajtay Istvánt**, aki először felolvasta **Lendvai-Lintner Imre** KMCSSZ elnökének gratulációját az évfordulóhoz.

Majd István remek ünnepi beszéde következett, amelynek alap gondolatát Sík Sándor „Megyeri Hitvallás” verséből merítette. Többek között azt fejtegette, hogy a cserkészlet folyamán nagyon gyakran felvetődik a kérdés, hogy „miért érdemes cserkészletet csinálni” és „mi miért is csináljuk”. Választ is talált rá. Hatalmas vastappsal köszöntük meg lélekemelő szavait.

Utána **Diego Richárd**, Spanyolországba költözött volt cspk. szép üzenetet olvasta fel két cserkészünk. Egy perces néma felállással emlékeztünk halottainkról. Ezután István átadta a Szövetség „vitész kisbarnaki Farkas Ferenc” kitüntetését **Nyisztorné K.J. Judith**, **Nyisztor Sándor** volt cspk. és **Marton Attila** vezetőknél. A köszönő csillagos okleveleket **Castellano Andrew**, **Friedlander György**, **Dr. Horváth Zsófia**, **Manelli Kriszta**, **Manelli Luiza**, **Müller Carlos**, **Nyerges Beatrix**, **Steinné Seres Ágnes**, **Udvaros Gábor**, **Udvarosné Szabadics Zsuzsi**, **Vetencourt Debora** és **Vierma Félix** kapták jó munkájukért a múltban, ill. jelenben. Több Fenntartó Testületi tag, cserkészszerű, volt cserkészvezető és **Gózon Imre**, a Magyar Ház elnöke kapott oklevelet.

Nemsokára következett a nap fénypontja, a táborút, amelyet kipróbált vezetőink jubileumi keretbe foglaltak. Több mint 100-an nótáztunk, élveztük. A zárógondolatot alulírott a Központi Jubileumi Tábor időkapcsolójához kötötte, kihangsúlyozva, hogy múltunk emlékei legyenek lelki időkapcsolásunk, amelyből erőt meríthetünk jövőnk építéséhez.

Jó munkát!

**Nyisztorné K.J. Judith, cs.cs.t
Körzeti Parancsnok**

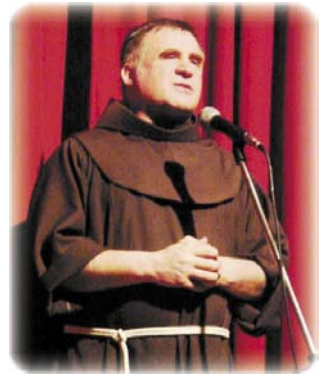
BEINDULT A...

Folyt. a 2. oldalról

6 - Egy márciusi megemlékezés

Március 12. 19 óra. Közösségünk már elég régen megszűkült, viszont mégis a különlegességek állandó kirakata. Aki ritkán fordul meg köztünk, mint aki színházba-moziba jár, örül az újdonságnak, szinte mellékesen megtapsolja, majd hazamegy, és nemigen vehet tudomást a folytatásról, a lényegről.

Minden koloniális megmozdulásnak hatalmas a háttere. Vagyis az, ami nem látszik. Mi nem látszik? A gond, a sok-sok munka, az aggodás, az állandó keresés, a munkagyűlések feszültsége, az álmatlan éjszaka - a fáradtság öröme, de sokszor a szomorúsága is. Nem látszik a sok eltelt évtized, kivéve az új nemzedékek által jövő felújítás, a leváltás. Új arcok a színpadon. Az egyre nehezebben kiejtett, hosszú magyar szavak. Azonban, ahhoz képest, hogy Argentínában dolgozunk, a néha könyörtelen szóránysors egyik tisztán, milyen sokan vagyunk... És még mindig együtt toljuk a szekeret. Amikor akadozik a kereke a göröngyben, kőben, vagy visszacsúszik néhány méter a domb oldalán, több kéz jelenik meg a megszokottnál, és egy szóval, egy mosollyal, egy lelkesítő vagy dicsérő mondatral eléri az elérhetlent: a folytatást.

A magyar múltból vissza-visszajönnek a morajok, az elméletek, a nem elavult eszmék, és nagy lökést jelentenek. Így s ezért volt mégegyszer márciusi megemlékezés, nagykövet díszszónokkal. Új fűszerrel ízesítette meg az elhangzott köszöntőt, a szép Petőfi verseket Csaba testvér egyszerű szava. Csodalátvány volt a szolid barna csuha a sötétvörös színpadfüggöny előtt.

Az, hogy áldást kért az Istentől az argentinai magyarokra: az az egy mondat egymagában felemelte munkánkat az egekbe! Azok voltunk ott, akik mindig ott vagyunk - és mégis más volt. Gondoljunk a háttérre, támogassuk az öregebbek, a fiatalabbak kitartását, s ahogy Csaba testvér is kifejezte: örvendjünk a dolgoknak, minden kezdő nap egy remény, minden csillagos éjszaka az élet pillanatnyi megpihenése. És tegyük, tegyük tovább! Mert mindig „itt az idő, most vagy soha!”

Zólyomi Kati

MAGYAR ÉLETÜNK SZÍNEI

Budapesti tudósítók: Espinosa Dr. Benkő Teri cst. és Espinosa José Vicente st.

A látogatás után

Hű, de gyorsan eltelt a februári hónap! Amikor ezeket a sorokat írom, március első napjait élem át újból itthon, Budapesten. Nostalgiaival és egy kis szomorúsággal hagytam ott Buenost. Ott él a nagycsalád, szülők, testvérek, unokatestvérek... és persze a sok jó barát.

Nagyon jó volt újból „mátézni” a rég nem látott barátokkal, beszélgetni lényeges és lényegtelen dolgokról. Felemelő érzés, amikor bebizonyosodik, hogy a távolság nem szab határt az igazi barátságoknak. Cserkesz barátoknál jó volt látni (és érezni), ahogy a láng még mindig ott lobog. Mások táplálják a tüzet, lehet, hogy másképp is rakják meg azt a bizonyos tüzet, de a lángja épp úgy ég, a melege épp oly kellemes...

Külön öröm volt, hogy mi hatan, szüleimmel és testvéreimmel ismét együtt lehettünk több mint nyolc év után. Az élet, a tanulás és a szerelem más irányba vitt minket, most mégis sikerült jól időzíteni. Hálás vagyok Istennek ezért az ajándékért.

Miket is csináltam? Sétáltam, barátokat, családot látogattam, sokat „mátéztam” (Magyarországon nehéz és drága beszerezni), fagyiztam igazi tölcsérben töltött fagyit és nem csak gombócokat, ettem házi tésztafőzeléket, asado-t... Csoda, hogy mindezek után belefértem a ruhámba!

Buszoztam egy kicsit, metróztam - ezeket nem hiányoltam annyira... Elmentem a folyóhoz, éreztem az illatát, a szelet, néztem a végtelenbe.

A végtelen Ezüsfolyó

Élveztem a kintléteimet, az újra-találkozást. - Nacho értetlenül nézett rám, mikor érkezéskor picit elsírtam magam a repülőgépem Ezeiza-i landolásán. Hiányolni fogom Buenost, főleg az ott élő szeretteimet.

Különleges érzés a hazaszeretet, és talán annál is különlegesebb azoknál, akik, mint én, két hazát kaptak az élettől. Mindig szeretni fogom mindkettőt, szívem kettészakad mikor az egyiket otthagynom. Mégis erősen dobogott a szívem, amikor megpillantottam a Dunát a repülőgépről, láttam a városomat.

Hazulról hazaérkeztem.

Teri

(Jövő hónapban majd ismét magyarországi életünkről mesélek.)

HUNGÁRIA
MAGYAR EGYESÜLET
Pje. Junca 4250
(1636) Olivos
4799-8437 4711-0144

ELNÖK: ZÖLDI MÁRTON mzoldi@dls-argentina.com.ar
Vezetőségi gyűlések a hó 1., 3. és 5. szerdáján.
Választmány: Páros hónapok 3. szerdáján.
Titkárság: Rugonyi Attila
Szerda, csütörtök, péntek 19.30 - 21.30 / szombat 15 - 18 óra
hungariabuenosaires@gmail.com
Étterem: Hétköznap (hétfő kivételével) 18-tól éjfélig
Hétfőn ebéd és vacsora. Asztalfoglalás Sr. Omar

A HKK könyvtár megkezdte ügyfélfogadását a hó 2. és 4. péntekén 19-21 óra. Hungária klub 1.em. Szemelvények a következő számban.

- A márciusban közölt keresztrejtvényünk megfejtése: •
- Sigmund Freud. (Az AMH gratulál v. Ferenczy Lóránt •
- elsőnek jelentkező megfejtőnek!)

Zsuzsi íróasztaláról...

Lajtaváryné Benedek Zsuzsi cst. rovata

Ez már túl bonyolult...

... mondta az egyik kedves olvasó az egyik cikkemre vonatkozóan. A különírás meg az egybeírásról volt szó. Nem könnyű. Bevallom, én is most tudok meg sok mindent, miközben böngészem a könyveket és olvasom a helyesírási szabályzatot. Nagyon izgalmas felfedezni, hogyan működik a nyelv és hogyan van felépítve. Nagy kihívás kérdéseket feltenni és következtetéseket levonni azért, hogy a nyelv rendszerét megértsük. Mert ha megértjük, akkor nyelvünket rendszeresen is tudjuk használni és akkor hirtelen már nem is olyan bonyolult...

Tudjátok, mikor jelent meg A magyar helyesírási szabályai című könyv? 1984-ben a 11. kiadás. 299 pontból áll, és ezekből 47 pont tárgyalja a különírást és az egybeírást. 47! Nem is hittem volna, hogy erről ennyit lehet írni...

Figyelem! Most akkor játszunk együtt és jöjjünk rá a szabályokra mi magunk. Talán így világosabb lesz a múltkorai cikkem.

Elsősorban állapítsuk meg az összetett szó alapalakját: két szóból áll? Több mint 2 szóból áll?

	2 szóból áll	Több mint 2 szó
futballvilágbajnok		
futballvilágbajnokjelölt		
igazgatóhelyettes		
főigazgatóhelyettes		
főtitkárhelyettes		
menedzserasszisztens		

Hányat találtál 2 szóból? Kettőt? Remek!
Kérdés: együtt írod őket, külön vagy kötőjellel?
Gondold át. Már eldöntötted?

Igazad van! Mindkét szót együtt írjuk! Az igazgatóhelyettes és a menedzserasszisztens is egyetért ezzel. Mire következtetünk? Egy két szóból álló összetett szót együtt írunk, bármennyi szótagból is áll. Igazgatóhelyettes: 7 szótagú, menedzserasszisztens: 6 szótagú, de teljesen mindegy, mert együtt írjuk őket.

Mi történik a másik oszloppal? Mi történik, ha több mint 2 szóból képződik az új szó? Hogyan írnod? Együtt vagy kötőjellel? Mi szerint döntöd el? Ha már elgondolkoztál ezen, akkor nézd meg a táblázatot. Jól tippeltél?

több mint 2 szó	legfeljebb 6 szótag	több, mint 6 szótag
futballvilágbajnok	futballvilágbajnok	
futballvilágbajnokjelölt		futballvilágbajnokjelölt
főigazgatóhelyettes		főigazgatóhelyettes
főtitkárhelyettes	főtitkárhelyettes	

Fontos ezzel a szabállyal tisztában lenni, mert rengeteg az összetett szó magyarban.

Mi történt az alábbi szavakkal? Eltűnt a kötőjel és ezért elszakadtak a szavak és összekeveredtek. El tudod rendezni?

1. díj mentesség előfizetési:.....
2. nap kollekcio szem üveg női:.....
3. ruha mennyasszonyi kölcsönző:.....

Megoldás: 1. előfizetési díj-mentesség
2. női nap szemüveg-kollekcio
3. menyasszonyi ruha-kölcsönző

Igen ám. De vigyázni kell. Egy ötvösműhely katalógusában a következő feliratokat láttuk. Jól vannak? Az előző magyarázat szerint igen.

Aranyékszer Ezüsttárgyak Aranynyaklánc

DE MÉGSEM... Ezekben az esetekben mi a szabály? Ha a tárgy és az anyag, amiből készült: egyszerű szó, akkor egybeírjuk. De ha valamelyik a kettő közül összetett szó, akkor különírjuk!

arany: egyszerű szó
ezüst: egyszerű szó
ékszer: összetett szó: ARANY ÉKSZER (különírjuk!)
tárgyak: egyszerű szó, tehát EZÜSTTÁRGYAK (egybeírjuk)
nyaklánc: összetett szó. ARANY NYAKLÁNC (különírjuk!)

Az is érdekes a magyarban, hogy sokszor mást jelent, ha egybeírjuk vagy ha külön. Erről is volt már szó. Szabály: akkor írjuk egybe, amikor a két szó összetétele egy új fogalmat hoz létre. Lássuk csak, hogy ez a magyarázat mennyire érthető. Melyiket írjuk egybe, melyiket külön?

- Mit gondolsz?
1. merev + lemez
Nem hajlékony lemez.....
A számítógép háttértárolója:.....
  2. vajas + kifli
Kiflifajta, amelyet vajjal sütnék.....
Mevajazott kifli:.....
  3. ezer + mester
Sok mindenhez értő ember:.....
1000 személy:.....
  4. négy + emeletes
1 darab ház, amelynek négy emelete van:.....
4 darab, például ház.....

Megoldás: 1. merev lemez, merevlemez, 2. vajaskifli, vajas kifli, 3. ezermester, ezer mester, 4. négyemeletes, négy emeletes

(Folytatjuk)